

האהדות אינוטיסטיאליות של פועל א"י "אהודת הצעקה".

A
doc oln 82

קונטראם

לידיעות, שנות ומכביה.

.ג.

התרבון: א. חוצאת ספרים "אהדות הצעקה";
ירדן, "אהודה".

ב. בן הנזרות בפולניה: פסקה המלאכת
השליטה גבריה.—פרשים סולישית המרבתין.

ג. בעזנות — א.

ד. שבנוו הערבים. — מ. ג.

ה. מוסמונטינן: אסם פלאן נס
המפלולם בלונין, קן האנירודאטראקי,
טעלוי סובלמי, מסדר "עדר".

ו. בזילט נשל חורובובים מאנטם בקדחת
אנגלית: דינר החקלאות, פועל המהות
דואין לאוי נזרא, האסיאלאטיט
האיילוקטאליטים מניטטה.

ז. גזוניות המיאלאטן החקלאות וויה
ליזו; אסם עס זדרין.

ח. הפעילה נס הפעילות: אנטרלטין
בונת-הבדחים מאוניה, האנטרלטין.

ט. הרון תקית. הרומ אושי אס ערים,
סרו חוויה לתרימות הר' באיז.

י. התערובת החקלאות ביפן.

יא. ב' צוֹן — י.

יב. בעזנות: פטורין-ב. פאנלון.
רישבות עם האט-ה. מאט דרבון

חקלאי. מטבון: פחה-תקה, ירושם.
יג. בנזרות: אס אס ל' — ג' א. פלה, דם

גראן, מלט-אר; ס. — ליר.

יח. מטבחי חבירון: להברט מטבח לארץ
א. ש. ולדשטיין * * * בון צבוי,

ט. ספרים חדשים. פ.

ט. אמת הארץ ישראל.

כ"מ כין — — — דבום אהות, יונת תלמידים — — — חתך עץ.

6010 | 6 | 72

שכוננו הנארבאים.

עמוני יזmesh מתחמדים לדבר תקיפות על זכותה המלאה של סוריה לדרש השם מדני גמור, כאלו מכתלים הם את החודעות הרושומות, שנתרטטו בזמן האחרון, כי כבר נור על הגנותו, שיצאו מתחום ידי תרבותה, להגנתה מוחות אותן המעכבות; וב מעלייתם, הן למרת את עיניהם טן הפרודים והמלחמות השודרות בין תושבי סוריה לדיותם וליליותיהם, ולטיעותיהם השונות מתוך בני דת אחת ובקרב אנשי ניל אחד — בוגרנו לנויה המדיניות של הארץ עתה, לירדן — יש בسورיה רוב כביר, קבוע שלם ומואחד, והוא מהלט בחפש מדני גמור ומאטן אחשחתם עם-סורה לעמד ברשות עצמן, ויש מעוט המבוטל במפעלו לבני זבו זה, והושאפה, מתוך השפעות רמות שונות, להביא את הארץ לעול משלה נברור. נמצא, כי ב "מעוט" זה נגנבים; כל הקבוציות הזרזיז באהות אングליה זו, בחסות צירפת — מדם הטעויות והאנגרות נברזה לחשחחותו של מישוא מבית חזקה מפנה מפשתת סוריה, — חלבנן שאיתו נטה כל עקר לזרע על צוות "חוות" שלן, "הצווים" שבפלשׁתאות, ואחרון — הסעה שמהזקם פאר גומן דאךין בסוריה ואנגליה גם — אשר מחוק לבחירה בקבינה שנדעתות, ודוחשת את הסופה של ממשת ארץות הארץ.

עורך ה "אקטיב" מהצד ירד עלי נוחב במאמרו על הוועדה הבין-לאומית:

— — החטיפה שיעשנה באילה מקומות בפלשתינה ובלבנון איננה טבעית; הדרישות הנשמעות שם אינן משלכות ואיין מתקבלות על הדעת. — سورיה הנה אחת ולא תוכל להתקלך. עברה אחד הוא ובעברה בן עזיה. הוא כליה ערבית אזרח, ואם יש שם לפישל שאחות אחדות של בניה הודעים עמרות, הרי למדו את השפה הזאת באפן מלוכות, או-טבע, כאשר ילמדו אחדים מאתן ארכתי, או אגניות, או גומניות, או תרבות, או כידות. אין חדה או לשון חדשה שתקייז באה יכולת לטעש כמה מדה בעניין הלאם והטולדת. — יש בארץ אנשים המתפללים עברית כשם שיש מתפללים בטוריות העתיקות או בלטניות, אבל אין לנו שפטן כוון על הפליטשכה של הלאמים עמי לשונות אחרות אלן, אשר רק במרקם מיעודים נוקדים אליהם. — אין אפשר להחשוף בדעת מאה או מאותם אלף כבוי שבירך.

לחתיבם בדעת שלשה או ארבעה מיליון, ממשלת הכסם תחול על
עמץ חותם הרוב, והרוב העצום דושג מatan חפש שלב אשר על
ישומו תבן כארון ממשלה אורה, דטוקרטית ואלטרכויזם.
מה עלומת המלינט המתוגם בקב-חקלע של כל רבר ועתונאי
עורך פוריה אלנדיזה, הבים נקלח, מביע את בטהנו, כי
העיר האנגליקאית לא תעיר שכן חסרים יכולות שליטות
בארכזט, לאחר שכל ממשלות האסם היו טרשי בהכשרתם לך
ובבטיחו לפוריה חפש מדני שלם; דבר בו ועה המודבת מאנגליקאטי
בלבד החת ועה מעורכת אינו עליל, לזרען, להשפיע על דעת הקהל
בארק כלל וכלל, היה וזהו הפורי מאוחד הנogenous לדרישות
שתוינגה לפני הוועדה—חפש שלם לרשות המאוחרת.
במאמר אחר משל העורך ניל בשלש השאלות העקרונות
הטען, את המוראים למלוי בוא הוועדה, ואלו הן: שאלת העיזות
במלשתה, שאלת לבנון ושאלות "הרוב והטען". כל שטחן
חלבן. שבמאמר העלים מעיני את פרטן שאלת חזינות הדעת
"פוריה אלנדיזה".

זה אמר ייד פיאל ערך בראשית החש יונ טסע לחלה, זו שט
געשה לו בנאו כבוד מלכים, אשר לא נפל מן תבבוז שחקנו לו
בדשיך, וגם שם הקוויל האמיר אה דאשי העדות ואם הנכבד
דאשיה-חחס שבעוד יושא לפעריהם נאים.

הפעט הוא דבריו אך זה דוח מנומו היזע שנשא בדמשק
בשובו מאירופת נאות המנזה, הבטחון וווק-פיר של המנהג ישנסען
בגאנום ההוא—פאלן, לא כשליט זאג, כי אם פאדריך וווען; נורל
הארץ טהור נזוי דעם. על גוף להבאות לחזעה רבין-לאוות, כי
אפשרה הוא לנחל את עניינו בעזם, אם לא תאר החילה פנס
בחכראות פורל הארץ — באשתו של העם יהוה הדבב, כל אחד
חפש לחייב את שאיפתו וטאינו שלו, ואן היל, האטס, דזאת
להשפיע ולהטיל את דעתן על שום אדר. השובה הוא מאר עתה
אחדות-הדעות. שאלות "טען" איננה, לדעתן, במצוות. עברם הגנו
קורם יושז ומחרד ואברות ומישת. הלשון הוא המאהד אונמי. ממשלה
אשר תפדר בארץ בעורת אותה המצעמות תוך לחביר בוגיות המעש
ולהגן עליהם, מוקה הוא מאור בעולת אלה טבני הארץ המביצים את
הדעה כי אין חסרים מטוגלים לשפטן-בית. מונח חדש התח' חפש
מדני גמור, הבקובל. הדבר אשר על הקהל הנסי לעשות נזאת
הועדה הבין-לאוות את הארץ—וואן לחוד את כל החברות והקליבים
למדו ולספרות, לטען יהלמי טעומק בפולישקה.